

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 189/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Kseňákom, PhD., Park Angelinum 4, Košice, proti hlasovaniu č. 14 na 10. zasadnutí Súdnej rady Slovenskej republiky, ktoré sa uskutočnilo 15. októbra 2025, a postupu, ktorý mu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. decembra 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 21 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva vstúpiť do verejných služieb svojej krajiny za rovnakých podmienok podľa čl. 25 písm. c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) hlasovaním na zasadnutí súdnej rady a postupom predchádzajúcim hlasovaniu tak, ako to je označené v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušenie hlasovania č. 14 o návrhu uznesenia súdnej rady na preloženie sťažovateľa – sudcu Mestského súdu Košice – na výkon funkcie sudcu na Krajský súd v Košiciach na základe výsledkov výberového konania. Sťažovateľ zároveň navrhuje uloženie príkazu súdnej rade rozhodnúť vo veci návrhu na preloženie, ako aj nahradiť mu trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že na obsadenie voľného miesta sudcu pre trestnoprávne kolégium krajského súdu bolo vyhlásené výberové konanie, ktoré sa uskutočnilo 18. februára 2025, z ktorého vzišiel ako úspešný uchádzač sťažovateľ – sudca mestského súdu.

3. Predsedníčka krajského súdu listom sp. zn. SprO/786/2025 z 9. mája 2025 predložila predsedníčke súdnej rady podanie „preloženie sudcu na súd vyššieho stupňa na základe výsledkov výberového konania“, v rámci ktorého konštatovala viaceré skutočnosti majúce zásadný význam pre posúdenie odbornej spôsobilosti (skutočnosti obsiahnuté v bode 4 tohto uznesenia), organizačných schopností a osobnostných predpokladov sťažovateľa zastávať funkciu sudcu na súde vyššej inštancie s konečným stanoviskom, aby návrhu na preloženie súdna rada nevyhovela.

4. Krajskému súdu bolo 3. apríla 2025 doručené vyjadrenie predsedu mestského súdu, v ktorom oznamoval, že sťažovateľ vo viacerých pridelených trestných veciach nevyhotovil rozsudky v zákonnej lehote, a to aj s viac ako ročným omeškaním, pričom početnosť takýchto prípadov signalizuje možnosť systematického nedodržiavania lehôt určených zákonom na písomné vyhotovovanie rozhodnutí. Podpredseda mestského súdu pre trestný úsek videl v zistených pochybeniach sťažovateľa naplnenie skutkovej podstaty závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) a podal proti sťažovateľovi 7. apríla 2025 disciplinárny návrh.

5. V predmetnom disciplinárnom konaní vedenom Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 33D/2/2025 bol sťažovateľ 4. septembra 2025 uznaný vinným zo spáchania disciplinárneho previnenia spočívajúceho v porušení povinností sudcu, pričom za jeho konanie mu bolo uložené disciplinárne opatrenie formou zníženia funkčného platu sudcu o 10 % na obdobie 2 mesiacov. Disciplinárny senát dospel k záveru, že sťažovateľ svojím konaním zavinene porušil povinnosť sudcu konať svedomito, plynulo a bez zbytočných prietahov, keď ako sudca mestského súdu písomne nevyhotovil rozsudky v lehote 30 pracovných dní odo dňa ich vyhlásenia v 12 veciach, ktoré mu boli pridelené.

6. Na svojom 9. zasadnutí konanom 16. septembra 2025 súdna rada prijala uznesenie č. 322/2025, ktorým konštatovala, že sťažovateľ dodržiava povinnosť sudcu spĺňať predpoklady sudcovskej spôsobilosti, ktoré dávajú záruku, že funkciu sudcu bude vykonávať riadne [čl. 141a ods. 6 písm. h) ústavy]. Zároveň uznesením č. 323/2025 zo 16. septembra 2025 súdna rada zaviazala predsedníčku súdnej rady, aby vyzvala povereného podpredsedu krajského súdu na predloženie návrhu na preloženie v súlade so zákonom vzhľadom na skutočnosť predloženia návrhu s konečným stanoviskom návrhu nevyhovieť (bod 3 tohto uznesenia). Predsedníčka súdnej rady tak urobila podaním z 18. septembra 2025.

7. Podpredseda krajského súdu listom sp. zn. 1SprO/1915/2024 z 3. októbra 2025 následne v súlade so zákonom podal návrh na preloženie sťažovateľa na krajský súd a zároveň požiadal, aby na stanovisko k nevyhoveniu návrhu z 9. mája 2025 nebolo prihlíadané.

8. Na 10. zasadnutí súdnej rady 15. októbra 2025 návrh uznesenia č. 14 k preloženiu sťažovateľa nebol prijatý. Zo štrnástich prítomných členov súdnej rady hlasovali piati za návrh, traja proti návrhu a šiesti členovia sa zdržali hlasovania. Štyria členovia neboli prítomní.

II. Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ namieta, že súdna rada v jeho veci nerozhodla, keď sa neuzniesla ani o preložení, ani o nepreložení. Zo zápisnice súdnej rady nie je možné vyvodit' určujúce kritériá, ktoré zohľadnili členovia hlasujúci proti návrhu, a v prípade tých, ktorí sa zdržali hlasovania, nie je možné zistiť dôvod zdržania sa.

10. Podľa sťažovateľa zo zasadnutia súdnej rady nemožno vyvodit', akými kritériami a na základe akých podkladov nebolo prijaté uznesenie č. 14 z 15. októbra 2025. Z vyjadrení členov súdnej rady je viditeľný možný, avšak nešpecifikovaný vplyv disciplinárneho konania (pochybnosti o dostatočnosti disciplinárneho potrestania), a to bez toho, aby bol vyžiadaný disciplinárny spis. Sťažovateľ atakuje aj legitimitu súdnej rady, ktorá na zasadnutí 15. októbra 2025 mala len 14 členov, pričom traja členovia sa na zasadnutie nedostavili. Keďže súdna rada podľa sťažovateľa nerozhodla, uvedené bráni sťažovateľovi oboznámiť sa s dôvodmi rozhodnutia.

11. Podľa sťažovateľa zo strany súdnej rady došlo k porušeniu zásady *audiatur et altera pars*, a to v súvislosti s 9. zasadnutím súdnej rady 16. septembra 2025, keď mu písomnosti boli zaslané 13. septembra 2025, takže sťažovateľ nemal dostatočný čas na oboznámenie sa s nimi. Okrem toho na zasadnutí 15. októbra 2025 jeden z členov súdnej rady tlmočil názor „vedenia“, podľa ktorého by sťažovateľ nemal byť preložený na krajský súd. V tomto kontexte argumentuje, že ak by mal priestor na vyjadrenie sa k veci, mohol položiť otázku, čo sa má rozumieť pod názorom vedenia.

12. V kontexte námietky nepreskúmateľnosti sťažovateľ brojí proti charakteru otázok, ktoré mu boli kladené a ktoré podľa jeho názoru už boli riešené v disciplinárnom konaní, a prezentuje názor, podľa ktorého z postupu súdnej rady a jej rozhodovania mali byť zrejmé dôvody a rozsah vplyvu ukončeného disciplinárneho konania.

13. Napokon sťažovateľ namieta nerešpektovanie požiadavky rozhodovať, ktorá vyplýva z čl. 141a ods. 6 písm. d) ústavy. Výsledok činnosti súdnej rady musí byť preskúmateľný súdom. Súdna rada má rozhodnúť a sudcu buď pridelit' a preložit', alebo nepridelit' a nepreložit'. Podľa sťažovateľa súdna rada ani nebola spôsobilá sa riadne vyjadrit' a zaujať jednoznačný postoj, keď 10 jej členov nedávalo žiadnu odpoveď za alebo proti (6 členov sa zdržalo hlasovania, 3 neboli prítomní a 1 člen nebol ustanovený).

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Kľúčovou námietkou sťažovateľa je arbitrárnosť v postupe súdnej rady, ktorá sa prejavila predovšetkým v kontexte nerozhodnutia o návrhu na preloženie sťažovateľa na súd vyššej inštancie, čím podľa sťažovateľa došlo k porušeniu práv na prístup k verejnej funkcii.

15. K zásadnej zhode medzi obsahom základného práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy (obdobne čl. 21 ods. 4 listiny) a práva podľa čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu sa ústavný súd vyjadril už vo veci sp. zn. IV. ÚS 299/2011, keď uviedol, že aj toto právo obsahuje možnosť každého občana bez akýchkoľvek rozdielov a bez neodôvodnených obmedzení vstúpiť za rovnakých

podmienok do verejných služieb svojej krajiny s vylúčením akejkoľvek diskriminácie podľa čl. 26 medzinárodného paktu.

16. Obsahom základného práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy je prístup k volenej a inej verejnej funkcii a možnosť nediskriminačného uchádzania sa o takú funkciu. Článok 30 ods. 4 ústavy nezaručuje právo verejnú funkciu dostať, ale iba právo na prístup k nej, t. j. právo uchádzať sa o verejnú funkciu za rovnakých podmienok, aké majú vytvorené iní uchádzači (IV. ÚS 299/2011, I. ÚS 397/2014).

17. Vo svojej doterajšej judikatúre ústavný súd v spojitosti s čl. 30 ods. 4 ústavy tiež uviedol, že orgány zabezpečujúce prístup k voleným a iným verejným funkciám porušia čl. 30 ods. 4 ústavy aj tým, že „sťažia, uľahčia alebo znemožnia uchádzanie sa o funkciu“ (m. m. III. ÚS 75/01), resp. vtedy, ak nezabezpečia „objektívnosť konania“ (m. m. II. ÚS 9/00).

18. Právo vstúpiť za rovnakých podmienok do verejných služieb svojej krajiny, resp. mať prístup na základe všeobecných podmienok rovnosti k verejnej službe vo svojej krajine podľa čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu v sebe zahŕňa požiadavku stanoviť kritériá a postupy menovania a kariérneho postupu objektívne a primerane vrátane súdneho alebo iného prieskumu uvedených postupov, resp. konaní (Výbor OSN pre ľudské práva, Všeobecný komentár č. 25 (57) k čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu z 27. 8. 1996, body 23 a 24).

19. Postup súdnej rady v procese kariérneho rastu sudcu všeobecného súdu je v súlade s rozhodovacou činnosťou ústavného súdu považovaný za integrálnu súčasť uplatňovania základného práva občanov na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok (čl. 30 ods. 4 ústavy). Ide o procesný postup (konanie), ktorý musí rešpektovať ústavný príkaz vyjadrený v dikcii čl. 30 ods. 4 ústavy („za rovnakých podmienok“; k tomu pozri II. ÚS 5/03 vo veci predloženia návrhov na kandidáta na predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky).

20. Už obsiahnuté závery ústavného súdu vedú k záveru o aplikovateľnosti záruk obsiahnutých v právach zaručených čl. 30 ods. 4 ústavy (obdobne čl. 21 ods. 4 listiny) a čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu na prejednávany prípad.

21. Nosným konceptom práv zaručených čl. 30 ods. 4 ústavy (obdobne čl. 21 ods. 1 listiny) a čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu je existencia diskriminačného prístupu vo vzťahu k určitému uchádzačovi o verejnú funkciu, ku ktorému „môže dôjsť iba v okruhu osôb nachádzajúcich sa v rovnakej právnej a/alebo faktickej situácii, pričom s niektorými z nich sa zaobchádza odlišne bez rozumného a racionálneho dôvodu“ (II. ÚS 161/03).

22. Pre posúdenie, či postup, resp. (ne)rozhodnutie súdnej rady možno považovať za diskriminačné, teda či nimi mohlo dôjsť k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, je potrebné zohľadniť, či súdna rada vo vzťahu ku konkrétnemu kandidátovi aplikovala inú procedúru než vo vzťahu k všetkým ostatným kandidátom v tej istej právnej pozícii, čo sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil.

23. Z pohľadu ochrany základných práv a slobôd (čl. 127 ústavy) čl. 30 ods. 4 ústavy vyžaduje (nielen) hmotnoprávnu rovnosť, ale aj minimálny, základný štandard procedurálnej férovosti podľa toho, o prístup k akej funkcii ide (k prezentovaným východiskám porovnaj III. ÚS 427/2012). Obdobne je to aj v prípade práva podľa čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu (bod 18 tohto uznesenia).

24. Aj napriek tomu, že argumentácii sťažovateľa chýba jej presah k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, berúc do úvahy predovšetkým skutočnosť zachovania materiálnej ochrany práv sťažovateľa vo veci, v ktorej ústavný súd vystupuje ako jediný súdny orgán preskúmavajúci postup súdnej rady, pristúpil ústavný súd k preskúmaniu námietok formulovaných sťažovateľom v ústavnej sťažnosti (body 9 až 13 tohto uznesenia), a to z pohľadu ich spôsobilosti preukázať zjavnú odlišnosť v zaobchádzaní s inými osobami, ktoré by sa nachádzali v rovnakej právnej alebo faktickej situácii ako sťažovateľ.

25. Sťažovateľ v prvom rade namieta, že v jeho prípade súdna rada nerozhodla, keď navrhnuté uznesenie neprijala. Zo štrnástich prítomných členov súdnej rady hlasovali piati za návrh, traja proti návrhu a šiesti členovia sa zdržali hlasovania. Štyria členovia neboli prítomní (bod 8 tohto uznesenia).

26. Rozhodovanie o kariérnom postupe sudcov [čl. 141a ods. 6 písm. d) ústavy] predstavuje jednu z ťažiskových právomocí súdnej rady, na ktorej uplatnenie sa vyžaduje jej inštitucionálna nezávislosť. Nezávislosť znamená, že orgán verejnej moci neprijíma pokyny na uplatnenie svojej právomoci vrátane neprijímania pokynov jednotlivými členmi kolektívneho orgánu. V podmienkach súdnej rady to znamená, že osemnásť členov súdnej rady požíva individuálnu nezávislosť (m. m. PL. ÚS 2/2012, DRGONEC, J. *Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax*. 2. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2019, s. 1668 – 1669.).

27. V reakcii na zásadnú námietku, ktorou sťažovateľ vo svojej podstate atakuje (ne)rozhodnutie súdnej rady neprijatím návrhu uznesenia, ústavný súd konštatuje, že ide o postup, ktorý nemožno označiť ako ústavne neutržateľný. Nepochybným pritom je, že ústava zakotvuje v čl. 141a ods. 7 kvórum (nadpolovičná väčšina všetkých členov), ktoré je potrebné dosiahnuť, aby sa rozhodnutie súdnej rady stalo právoplatným, pričom určuje zároveň aj jej počet a zloženie (18 členov). Prejavom autonómneho postavenia súdnej rady v tomto smere je, že zákonodarca blanketovou normou [§ 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnej rade“)] poskytol pomerne široký priestor na voľnú úvahu, akým spôsobom upraví svoj rozhodovací proces, samozrejme, za predpokladu jeho súladnosti s ústavou. Zákonná a ani podzákonná právna úprava pritom neurčuje povinnosť členov súdnej rady hlasovať za predložený návrh uznesenia s neprípustnosťou zdržať sa hlasovania tak, ako to napríklad robí zákonná právna úprava v prípade sudcov ústavného súdu rozhodujúcich v pléne [§ 8 ods. 4 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. V konkrétnych okolnostiach veci bola súdna rada uznášaniaschopná, keďže na jej zasadnutí bola prítomná nadpolovičná väčšina všetkých jej členov (čl. XII Rokovacieho poriadku Súdnej rady Slovenskej republiky), pričom zdržanie sa hlasovania časti súdnej rady je potrebné vnímať vo výsledku ako síce pre samotného sťažovateľa nepriaznivý, no autonómny prejav rozhodovania súdnej rady, resp. jej jednotlivých členov požívajúcich individuálnu nezávislosť nepriečiaci sa ústave.

28. Skutočnosť uznášaniaschopnosti súdnej rady zároveň vylučuje možnosť spochybňovania legitimacy súdnej rady, ktorá vo veci sťažovateľa zasadala v počte 14 členov. Ústavný súd už skôr uviedol, že legitimita hlasovania členov súdnej rady sa nemeria počtom hlasujúcich členov (za predpokladu splnenia kvóra pre uznášaniaschopnosť) v konkrétnej veci. Ide o vec

dôveryhodnosti (transparentnosti) samotnej súdnej rady a jej rozhodovacej činnosti (resp. vec poznania a správnej aplikácie práva, I. ÚS 396/2016). Vo veci sťažovateľa bola súdna rada uznášaniashopná a hlasovanie prebehlo v súlade so zákonom o súdnej rade, ktorý nestanovuje neprípustnosť zdržania sa hlasovania.

29. Námiетка o tom, že nerozhodnutie súdnej rady (neprijatie návrhu uznesenia) znemožnilo sťažovateľovi oboznámiť sa s dôvodmi hlasovania jednotlivých členov, resp. tých, ktorí sa hlasovania zdržali, rovnako ako námiетка o nepredvídateľnosti rozhodovania súdnej rady nie sú dôvodné.

30. Ústavný súd už v súvislosti s rozhodnutiami prijímanými súdnou radou konštatoval, že tieto nie sú vyhotovované vo forme podobnej individuálnym aktom aplikácie práva (súdnym alebo administratívnym rozhodnutiam), preto neobsahujú odôvodnenie v štandardnej písomnej podobe (I. ÚS 153/2025). Základné východiská spôsobu spoznávania dôvodov vedúcich k prijatiu konkrétneho rozhodnutia súdnej rady ústavný súd vyslovil v náleze sp. zn. II. ÚS 29/2011 z 13. decembra 2012 (ZNaU 54/2012). Po rozhodnutí o porušení základného práva sťažovateľa na prístup k voleným a iným verejným funkciám neodôvodnením rozhodnutia o vymenovaní do funkcie sudcu v ňom vyslovil závery, že (vtedy) novozavedená právna úprava vyhotovovania zvukového záznamu a zápisnice zo zasadnutí súdnej rady v § 6 ods. 10 zákona o súdnej rade vytvára rovnováhu medzi nezávislosťou či autonómnosťou súdnej rady na jednej strane a jej zodpovednosťou a transparentnosťou na strane druhej. Aj v čase touto ústavnou sťažnosťou napadnutého hlasovania platila právna úprava, ktorá ustanovovala, že z každého zasadnutia súdnej rady sa vyhotovuje zvukový záznam a zápisnica, z ktorej musí byť okrem účasti, programu zasadnutia súdnej rady a obsahu prijatých uznesení zrejmý aj obsah, priebeh rokovania a výsledok hlasovania o jednotlivých bodoch programu zasadnutia súdnej rady.

31. Následne ústavný súd v ďalších rozhodnutiach zotrval na argumentácii a záveroch vyplývajúcich zo spomínaného nálezu (III. ÚS 588/2016, I. ÚS 293/2017, III. ÚS 135/2018). Je teda možné uzavrieť, že aj v situácii neprijatia návrhu uznesenia pre nedostatok hlasov predstavujú zápisnica z hlasovania, zápisnica zo zasadnutia súdnej rady a zvukový záznam zo zasadnutia súdnej rady ústavné štandardy nearbitrárnosti rozhodovania súdnej rady (porovnaj nález sp. zn. PL. ÚS 6/2018 zo 17. marca 2021, body 50 a 51). Ústavný súd aj naďalej zotráva na svojich záveroch, podľa ktorých výsledok hlasovania týkajúci sa kreovania verejných, resp. ústavných činiteľov sa neodôvodňuje, pričom za hlasovanie nemožno brať hlasujúceho na zodpovednosť (m. m. III. ÚS 79/04, III. ÚS 238/05, I. ÚS 162/09, I. ÚS 289/2015, III. ÚS 588/2016).

32. V konkrétnych okolnostiach veci boli dôvody vedúce k hlasovaniu vrátane jeho zdržania sa identifikovateľné z rozpravy k bodu programu preloženia sťažovateľa ako sudcu mestského súdu na krajský súd. Z predmetnej rozpravy, ktorej sa sťažovateľ osobne aktívne zúčastnil, nepochybne vyplýva (a prezentuje to s istou dávkou presvedčenia aj samotný sťažovateľ v ústavnej sťažnosti), že nosnými v diskusii boli otázky týkajúce sa okolností súvisiacich s omeškaním písomného vyhotovovania súdnych rozhodnutí, t. j. porušenie povinnosti sudcu konať v pridelených veciach plynulo bez zbytočných prierahov. Z ústnych prejavov prítomných členov súdnej rady možno identifikovať jednak tie, ktoré vnímali porušenie základných povinností sťažovateľa ako sudcu vyhotoviť rozhodnutie včas a v zákonnej podobe negatívne s nepriaznivým výsledkom

pre sťažovateľa (preloženie sťažovateľa na súd vyššej inštancie by bolo zlým signálom pre širokú odbornú, ako aj laickú verejnosť), ako aj tie, ktoré predmetnú skutočnosť nevnímali ako dôvod na nehlasovanie za preloženie. Vyskytli sa však aj také, ktorých obsahom neboli takto vyhranené názory na predmetnú skutočnosť, resp. ktorých obsahom boli otázky smerujúce k zisteniu súčasného stavu vybavovania vecí sťažovateľom. Predmetom záujmu členov súdnej rady tak nebolo výlučne, ako to prezentuje sťažovateľ, disciplinárne konanie samotné, resp. jeho výsledok, ale skutočnosti determinujúce minulé, ako aj súčasné plnenie povinnosti konať v jemu pridelených veciach plynulo a bez zbytočných prietahov (§ 30 ods. 4 zákona o sudcoch), čo možno nepochybné označiť za skutočnosti relevantné pre rozhodnutie vo veci kariérneho postupu na súd vyššej inštancie.

33. Ústavným súdom už bolo konštatované, že členovia súdnej rady vyjadrujú svoju pozíciu k jednotlivým posudzovaným otázkam v rámci rozpravy. Následné rozhodnutie každého člena v hlasovaní je jeho voľnou úvahou, ktorá neznamená absenciu úvah pre určité hlasovanie (to je svojvôľa), ale dovoľuje mať každému členovi svoje vlastné dôvody (PL. ÚS 6/2018). K uvedenému sa žiada doplniť, že prezentované pozície v rámci rozpravy môžu za súčasného právneho stavu viesť aj k ústavne akceptovateľnému prejavu zdržania sa hlasovania, a to v prípade, že rozprava k určitému bodu programu nepresvedčí člena súdnej rady hlasovať za a ani proti predkladanému návrhu. Námietky nepredvídateľnosti rozhodovania a nerešpektovania ústavného princípu legitímnych očakávaní z dôvodu nerozhodnutia o preložení či nepreložení sťažovateľa preto nie sú dôvodné.

34. Sťažovateľ spája výslovné nerozhodnutie súdnej rady o preložení či nepreložení s nemožnosťou oboznámenia sa s dôvodmi. Aj túto argumentáciu sťažovateľa je potrebné odmietnuť. Súdna rada, ako to bolo už zvýraznené, neodôvodňuje tradičným spôsobom, ale zo súboru zdrojov je rámcovo poznateľné, akými úvahami sa spravuje (PL. ÚS 6/2018), čo v konkrétnych okolnostiach veci bolo naplnené. Z uvedeného dôvodu ani prípadné rozhodnutie súdnej rady v podobe preloženia či nepreloženia sťažovateľa (argumentácia sťažovateľa v bode 10 *in fine*) by nenaplnilo požiadavku oboznámiť sa s dôvodmi rozhodovania, pretože tieto sú poznateľné zo súboru zdrojov, ktoré samotnému rozhodnutiu (aj neprijatiu návrhu uznesenia) predchádzajú.

35. Navyše požiadavka nearbitrárnosti rozhodovania súdnej rady nie je naplnená existenciou formalizovaných pravidiel, neexistujú teda žiadne povinné tematické okruhy, s ktorými sa musí súdna rada vysporiadať, prípadne formalizované kritériá stanovené na rozhodovanie, ako si to mylne predstavuje sťažovateľ (body 10 a 12 tohto uznesenia). Ani námietka nepreskúmateľnosti v postupe súdnej rady z dôvodu neidentifikácie kritérií posúdenia skutočností, podľa ktorých sa súdna rada rozhodovala (k tomu pozri aj bod 31 tohto uznesenia), preto nie je dôvodná.

36. Vzhľadom na viazanosť rozsahom návrhu na rozhodnutie (petitom) podľa § 45 zákona o ústavnom súde v kontexte predmetu ústavného prieskumu, ktorým je hlasovanie súdnej rady z 15. októbra 2025, považuje ústavný súd námitku upretia možnosti riadne sa oboznámiť s písomnosťami na hlasovaní súdnej rady 16. septembra 2025, ktoré nie je predmetom ústavného prieskumu (bod 11 tohto uznesenia), zjavne bez reálneho vplyvu na vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv.

37. V súvislosti so zasadnutím súdnej rady z 15. októbra 2025 v časti pojednávajúcej o preložení sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bol na uvedenom zasadnutí (jeho časti) prítomný, pričom dostal dostatočný časový priestor na vyjadrenie postojov a názorov, ako aj reakcií na otázky členov súdnej rady s poskytnutím možnosti záverečnej reči (argumentácia v bode 11 tohto uznesenia *in fine* o nemožnosti sťažovateľa vyjadriť sa preto *prima facie* nie je dôvodná). Každý z členov súdnej rady zúčastňujúci sa hlasovania si vytvoril vlastný vnútorný názor na otázku, či sťažovateľ ako úspešný kandidát, ktorý vzišiel z výberového konania, má byť preložený na súd vyššej inštancie. Uvedené hodnotenie podlieha voľnej úvahe každého člena súdnej rady (individuálna nezávislosť) bez toho, aby jeho konečný názor na vec musel byť zápisnične jednoznačne zachytený. V tomto smere sa ponecháva členom súdnej rady značná voľnosť, do ktorej vstupovať ústavný súd nemá dôvod.

38. Ústavný súd teda uzatvára, že účelom ochrany poskytovanej v čl. 30 ods. 4 ústavy je zabezpečenie rovnosti prístupu k voleným a iným verejným funkciám v stanovení takých podmienok, ktoré budú garantovať, že právnymi predpismi akejkoľvek právnej sily, ako aj praxou orgánov verejnej moci nemožno v rovnakom okamihu a v rovnakej situácii preferovať niektoré skupiny pred inými, prípadne ich vystaviť nerovnosti v podobnej právnej situácii. Porušenie tohto ústavného príkazu je dôvodné vysloviť iba za situácie zistenia diskriminácie osôb v rovnakej faktickej alebo právnej situácii, a to bez rozumného a racionálneho dôvodu (II. ÚS 161/03, II. ÚS 48/97). Takýto výsledok je s prihliadnutím na nedôvodnosť argumentácie sťažovateľa vo všetkých jej bodoch *prima facie* vylúčený. Práve naopak, priebeh rokovania a rozhodovanie súdnej rady boli založené na základe, ktorý nepripúšťa diskrimináciu a nijakým spôsobom nenaruša ústavné štandardy zakotvené v čl. 30 ods. 4 ústavy [obdobne čl. 21 ods. 4 listiny a čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu], ktorých porušenie sťažovateľ namietal.

39. Ústavnému súdu preto neostávalo iné, iba konštatovať, že napadnutým hlasovaním súdnej rady a postupom, ktorý tomuto hlasovaniu predchádzal, nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 30 ods. 4 ústavy a čl. 21 ods. 4 listiny ani práva podľa čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

40. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uvedených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu